

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 7.—Núm. 325.—Dissapte 27 de Octubre de 1906

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

MEETING AUTONOMISTA A LA RIERA

Preludi

Lo meeting que'l passat diumenge tingué lloch a la Riera fou dels que's recordan sempre, per anys que passin; fou una lleyor sembrada que no's perdrà més.

Lo dia s'aixecà nuvolós y insegur, però aviat los raigs del sol ab sa portentosa força arreconaren los núvols cap a ponent y per allà a les nou del matí, lo cel era llís y net y'l sol, desembarat y lliure, inondava de llum la nostra terra y'l nostre mar. Los camps, humitejats per les ruixades de la nit passada, brillaven ab los milions de gotes d'aigua, que, com perles llensades a l'etzar, reflectaven colors y més colors vius, colors encesos. Res més hermós, res més magestuós que una matinada tardorenca després d'una curta y pausada pluja il·luminada pel rey dels astres.

Los camps mitj verdosos encare, la plana rojenca y'l firmament blau, d'un blau de mantell sedós, cantaven junts la festa de la Riera, l'alegria que anava a passar per la Riera, alegria quins bossins més hermosos havian de quedar fonduament arrelats en lo cor del poble.

Nostre missió de periodista feu que tinguéssim d'anar comptant totes les impressions y detalls pera'ls llegidors de Lo Camp, y de bon matí'l llapis ja s'escorria demunt del blanc paper apuntant tafaneries, ab tot y que'l meeting no estava anunciat fins a les tres de la tarde.

L'entrada al poble'ns digué, sense necessitat d'importunar als simpàtics veïns de la Riera, que quelcòm entusiasta, quelcòm que devia ser esperat ab desitj y anyorament preocupava al veïnat. Los carrers de la vila, nets com en dia de festa major, respiraven ayre de festa. Per balconcs y finestres lluien una munió de draps y banderes barrades. Les senyoretas demunt del pit y'ls joves en lo trauc de l'americana lluien també ben airosos uns llasets de les quatre barres.

En los cafés de la Constància y'l Centre los draps barrats portaven escrit un lema; llegim y abdós deyam ¡Visca Catalunya! Visca sempre, responèm nosaltres. L'alegria anava creixent per instants. Les converses versaven sobre'l meeting; la gent s'enquimerava perquè deya que no s'hi cabria pas a la plassa de la vila.

Nos dirigim a la plassa y veyèm que s'estava montant l'entramat pera'ls oradors. Donem una mirada per la plassa y la veyèm gran, ample, llarga, immensament llarga y duptèm que se n'ompli una meytat.

A l'alegre sò d'unes gralles nos entornem al mitj del poble ahont l'animació es grossa. Aquelles gralles tocan en un ball.

En una casa nos mostran un magnífich escut català fet de flors naturals, obra de unes quantes senyoretas distinguides rierenques, de les quals recordem a les senyoretas Arteaga, germanes Magriñá, Bové y altres que no'ns es permès citar per moltes raons facilis de compendre. Es un treball de forsa gust y mèrit. Després d'haverloshi de forsa present nostra admiració per tan patriòtica obra, nos dirigim a l'estació a esperar als oradors de Barcelona que arribaven en lo tren de dos quarts d'una. Los de Tarragona, que ja hi eran del matí y acompanyats d'una bona colla d'entusiastes joves de la Riera hi van ab una rica bandera de seda. Arriba'l tren a l'hora senyalada y ab los oradors barcelonins hi ve'també nostre amic en Salvador Bové, propietari del poble y acreditat sastre barceloní. Sona un espatech d'aplausos al

baixar del tren los senyors Puigmal, Vinyals y l'amich Bové. Los viatjers saludan desde les finestretes a la bandera de l'Associació ab visques y descobrintse respectuosament.

Fetes les presentacions y encaixades de consuetud, s'improvisa una llarga comitiva, devant de la qual hi va la bandera abans citada, volejant lliure.

Lo sol cau aplomat y's fa pesant.

Uns castells de núvols blancs se van aixecant lluny, a l'horitzó, que sembla que vulgan presagiar pluja, però ningú hi pensa ab la pluja, tothom té la vista fita a un mateix lloch, a l'entrada del poble, ahont s'hi veu una espessada de gent que espera l'arribada dels oradors. Un tronador picament de mans ressona y alguns visques contestats a l'unisson anuncien que ja son al poble'ls hostes esperats, los sembradors de les bones lleyors, los predicadors de les causes nobles.

La bellugadissa va en augment; tothom allarga'l cap y aguaita als forasters de la terra y'ls veu joves y animosos.

¡Y es tan alegre la joventut!

La gent s'en anà a dinar y'ls oradors feren lo mateix. La casa Sedó cuidà de servir a aquests y ho feu esplèndidament. En sent als postres comensaren a arribar tartanes y cotxes plens a vessar d'entusiastes companys de Tarragona, aixís com també notarem l'arribada d'algunes simpàtiques senyoretas tarragonines. De La Nou, Altafulla, Ardenya, Vespella, Poble, Bonastre, Catllar, Secuita anaven arribant gent y més gent; los carrers no la podian pas engolir. Lo senyor Rectó del poble tingué la finesa, que li agraim de cor, de comensar lo Sant Rosari a les dugues de la tarde, a l'objecte de que'ls homes poguessin assistir al meeting sense necessitat de privarse cada hù de la seva devoció, sempre ben digne de respectarse.

Lo poble bullia d'entusiasme. Endressem nostres passos a la plassa ahont tenia de celebrarse l'acte. L'entramat está gustosament guarnit de draps ab los colors nacionals, lluint al frontis de la barana l'esbelt escut de Catalunya fet de flors naturals, del qual hem ja parlat. Pujem a la tribuna, ahont prenen asiento'ls invitats, lo delegat del governador que ho fou lo primer tinent alcalde de la Riera senyor Sedó y'ls oradors. Allarguem lo coll y contemplèm una gentada immensa, un quadro hermosíssim, que feya omplonar lo cor d'alegria. ¡Sempre l'alegria essent sobirana en les festes catalanes, en les festes dels pobles vius!

Quedem com a enlluernats; no sembla pas que'ns trobèm en un poblet, allò talment es un petit *Aplech de la Protesta*.

Tenian rahó aquells homes quan al matí deyan que fóra petita aquella plassa tan gran, tan llarga. Nosaltres duptarem ¡qui s'ho podia esperar!

Empenyentse més y més l'onada arriba dessota mateix de la tribuna.

A l'ésser colocada a un àngul de la tribuna la bandera de l'Associació, lo senyor Puigmal, que es lo qui la coloca, dona un crit de visca Catalunya, que es contestat ab efusió per tota aquella gent que espera frisés lo comensament de l'acte. Aquell crit ha caldejat l'ambient.

Comensa'l meeting

Presideix en Pere Lloret, President de l'Associació Catalanista de Tarragona, qui, en nom dels ferms autonomistes de la Riera y de les entitats de Tarragona, saluda al poble, cedint acte seguit la presiden-

cia al senyor Puigmal de l'honorable Unió Catalanista.

Aquest, en nom de l'Unió, agraeix la deferencia y prega als assistents al meeting que's fixin bé en lo que oiran perquè pugan després distingir ab forsa serenitat lo Bé del Mal.

Pet aquest curt exordi's concedeix la paraula a

En Salvador Moya

del Centre Nacionalista Català.

Comensa'l jove nacionalista sa peroració parlant de la gloriosa Confederació Catalana Aragonesa que tants dies de gloria portà a abdós pobles, donchs abdós, ab plena llibertat y conciencia del seu voler, resolian sos assumptos lliurement, sense que'l Rey ni ningú pretengués may rompre la sobirana voluntat de cada poble, perquè en aquells temps felissos, eran los pobles los que senyalaven lo camí a seguir als Reys y aquells, convensuts que lo que'ls hi demanaven era de lley, no tenian inconvenient en concedirlos. Per això aquells pobles eran felissos, aquells pobles eran forts. Avuy passa tot al contrari.

Posá de manifest que feta l'unió de Castella ab Catalunya, aquesta sempre ha tingut de sofrir lo jou de la tirania y poch a poch li han matat la seva personalitat, que ara torna a renaixer més potent y viva.

Historia alguns dels més trascendentals fets de la Confederació ahont s'hi veu sempre respirar la més absoluta tolerancia y llibertat.

No sucusí aixís tan bon punt fou feta la unió abans dita, donchs les lleys lliberals ab que Catalunya's regia no foren més respectades y en cambi, ells, se declaraven quasi inviolables y sobre nostre hi abocaven exercits que saquejaren les hisendes, assassinaren a sers indefensos y altres mil atropells que són una vergonya eterna pel poble que'ls cometé.

No fou prou això y vingué Felip V a sostenir una guerra despiadada contra Catalunya, y ab l'ajuda de Fransa pogué fer venser a aquells hèroes y martres de les nostres llibertats, y retuda Barcelona per les tropes castellanques y franceses, Catalunya restá fins avuy lligada de peus y braços, presonera del despotisme d'un Rey quin trist recort ha fet revifar tants d'esperits nobles.

Acaba'l seu discurs fent notar que Catalunya es la regió que més contribueix a les cargues de l'Estat espanyol y es de rahó, donchs, que siga respectada y atesa com cal, sinó de grat per nostres governants per la forsa de la justicia que'ns ampara a tots.

Lo parlament del company Moya fou coronat ab un fort picament de mans que durá llarga estona.

En nom de Lo Camp de TARRAGONA parla'l jove autonomista

En Bernabé Martí

Saluda als catalans de la Riera congregats allí, y expressa l'admiració y entusiasme ab que ha vist del matí fins allavors lo gran moviment sanítot pera oir nostres doctrines.

Fa esment de l'escut de flors naturals que han confeccionat les senyoretas y les hi endressa un paragraf de simpatia y admiració. Se felicita que poguem encare parlar en nostre idioma en los actes públics, donchs los nostres governants, que no tenen altre feyna que amoinarnos y

posarnos barres en tot, no fóra gens d'estranyar que ab una lley tirànica com totes les que acostumen a dictar nos ho privesin, però, entre nosaltres, en familia, ab lo cor y'l pensament als llabis y ab l'ànima, pensarem y sentirem en català. Encomana a les mares y a les que demá ho sigan que amoreixen nostra llengua com lo fill amoreix los mogrons de la seva mare, donchs beben llet catalana, catalana ha d'ésser l'ànima de l'infant. Entona un cant a la nostre llengua gloriosament coronada en lo Congrés celebrat a Barcelona, essent ofegades les darreres paraules de l'orador per una delirant ovació d'entusiasme.

Ataca ab duresa al caciquisme y al centralisme, origen de nostre malestar y'l de tot Espanya y en contraposició defensa calurosament l'autonomia, que farà que cada poble siga amo de lo seu sense necessitat de pidolar, com fa ara, y exposat a que no l'escoltin malgrat que paga pera ser atès y respectat.

Fueteja la política suicida que segueixen los partits turnants ab tot y les alenades de civilisació que Catalunya los hi envia y que ells nos retornan ab lleys com la de les jurisdiccions, lley pensada, dictada y feta fer expressa contra Catalunya y'ls catalans.

Recomana la més ferma unió de tots sense mirar lo que políticament nos pot separar y posa com exemple, la crema d'una casa qualsevol del poble que sense preguntar de qui es ni com se diuen los amos, s'hi abocarian tots plegats pera salvarla. Acaba son fogós parlament encoratjant a estimar nostres doctrines d'amor y pau pera que fem de Catalunya'l primer poble progresiu y civilisat de la terra. L'entusiasta discurs del jove representant de Lo Camp fou interromput varies vegades per sorollosos picaments de mans.

Fa us de la paraula

En Joseph Sangenís

del Centre Nacionalista Català.

Se dirigeix a la gent pagesa y diu que creu poguer parlar en nom d'aquesta, donchs encar que ell no'n siga treballa y té gran relació ab la mateixa. Esplica ab claretat de paraula lo que es l'autonomia y lo que significa son mot, definint lo ab la gráfica expressió, que autonomia vol dir s'ha acabat lo reclamar, s'ho acabat lo pidolar, y sinó ho acaben los governs ho acabarem nosaltres.

Fa notar que de 16 milions d'habitants ab que compta l'Estat espanyol, los que suan més y doblegan tot l'any l'esqna són los que parlan en català.

Combat la ganderia tan clàssicament espanyola y diu que convé que Catalunya no abandoni'l seu camí emprès de redimirse, juntament ab les regions que tenint conciencia de son poder vulgan també sacudir lo jou de l'opresió que'ls ofega.

Catalunya no vol, pera lograr això, que tornin a renaixer les guerres fratricides que feyan que pares y fills y germans ab germans s'assassinessin bàrbarament en nom de tal o qual política. Nostre política, si política se'n pot dir, es la de tots, donchs lo que volèm es un patró que a tots nos vingui a mida, cosa no gayre difícil de fer si en comptes d'homes que de la política en fan un *modus vivendi*, tinguéssim homes essencialment coneixedors y voluntariosos en tot allò que se'ls es encomanat y sentissin de debò l'esperit de regeneració de que gallardejen desde'l poder.

Encomana a tots los pobles y a la gent pagesa en particular que s'abrassin als ideals autonòmichs, únichs que podrán desembarassarlos de l'aufech de tributs y impostos que demunt d'ells pesan.

Es ovacionat al final y fou aplaudit en diferents paragraf de son discurs.

Seguidament feu us de la paraula'l jove propagandista

En Francesch Vinyals

de l'Unió Catalanista de Barcelona.

Comensa recordant la be'la Suissa, lo poble model de les llibertats y diu que Catalunya no fa altra cosa que ansiar a ser un poble civilisat y lliure com aquella. Descriu lo bell cop de vista que oferia'l poble a l'arribada dels oradors y s'n mostra entusiasmat.

Saluda al bell estol de senyorettes que escoltan l'acte y les encoratja a ésser bones catalanistes.

Pera posar de manifest la diferenciació de rassa entre'ls catalans y la gent del sud, explica'l cas aquell tant sapigut, que trobantse l'Apel Mestre a Andalusia vegé a un home ajegut dessota un arbre dormint, y dientli pintor poeta catalá si volia portarli la maleta, ahont hi duya les eynes de pintar, li contestá l'andalús tan tranquil: *no zenyó, hoy ya he comio.*

Apoyantse en aquesta manera de pensar, posa de manifest ab arguments ben rahnables que, mentres ells són la gent que viu l'avuy, Catalunya es lo demá, l'esperansa de l'avenir, propi dels pobles que tenen coneixement de lo que són y a lo que aspiran, al revés de molts altres que viuen no més lo present quan no l'anir, aquell ahir tan fosch y trist. Fixeu'vos sinó, que'ls nostres governants segueixen la mateixa política de quatre segles enrera quan tenien les colonies y avuy que les han perdudes totes.

Diu que'l gran escriptor italiá Maquiavelo va dir que pera governar als pobles o bé se'ls hi tenia de concedir l'autonomia o pèndrerlosli la nacionalitat y'ls nostres governs s'han decidit per lo darrer, donchs es obra ben seva agafar totes les coses per lo costat més dolent quan se tracta de Catalunya.

Dedica un sentit recort a en Manau y demés autonomistes presos y acaba son bell parlament dient que les úniques barreres que oprimeixin la llibertat dels honrats ciutadans sigan, no les de ferro de les presóns, sinó les glorioses de sanch que té pintades l'escut catalá.

Es igualment aplaudit per tot lo nombrosíssim auditori.

A l'aixecarse a parlar lo digne president de l'Associació Catalanista de Tarragona, l'infadigable leader dels autonomistes tarragonins

En Pere Lloret

sona una llarga y prolongada ovació.

Ab sa acostumada serenitat y agudesia en la frase, diu: Fa poch temps que'ns deyan que eram quatre *bojos*, y'l mai s'ha encomanat tan ràpid que bé podem dir que Catalunya es una *bojeria*, donchs tota la gent de seny s'ha *embojat*. Al catalanisme, que es doctrina de pau, hi acudeixen ja tots los homes de bona voluntat y sols se n'aparten aquells que senten lo rosech de la conciencia per les desgracies que han ocasionat a l'Estat Espanyol.

Diu que's troba foraster dintre de Catalunya, donchs veu ab sorpresa que'ls lletreros dels carrers de la Riera, com en la majoria de pobles, están escrits en altre llengua que la nostra y no son fetes per catalans les lleys que'ns regeixen.

Combat ab energia'l caciquisme que ha dut l'odi a les petites viles y ha fet renaiixer les lluites insanes d'uns homes contra'ls altres. Nosaltres volèm social y políticament governarnos conforme a les nostres necessitats y modo de ser dels catalans y no pas com i ensi un home ni com li convinga a una política determinada. Parla de la grandiosa festa de l'Aplech de la Protesta que'l mateix matí tenia lloch a Barcelona y diu que allí no hi havia carlins ni republicans, sinó catalans honrats, catalans dignes, disposats a tots los sacrificis en bé de Catalunya.

Com fós que alguns nois estessin distrats mentres parlava'l senyor Lloret, aquest se dirigeix a aquells y'ls hi fa present que també hi convé que escoltin malgrat que sigan nois, donchs un dia potser ho recordaran ab dolor quant lo rey los demani al servici y hagin de pendre'l fusell. Aixó proporciona a l'orador parlar del servey voluntari que'l catalanisme predica, al com se fa en un poble tant lliure com és l'inglés, y combat lo sistema obligatori que'ns tracta d'implantar y'l vigent de l'odiosa redempció a metálich,

abdo's prou dolents y atentatoris a la llibertat de l'individu. Ab rahóns sólides diu que'l fer de guerrer és un ofici com qualsevol altre y s'hi ha de tenir carinyo y voluntat pera ésserho, donchs no tot hom se hi sent inclinat y dú amor a les armes. La Patria no necessita pas aquests sistemes de defensa, donchs quant perilla la seva integritat tots nos recordem que som fills d'ella y en honor d'ella sabem jurgarnos la vida y cent si convé.

Acaba prenent peu d'un aforisme anglés pera fer una apologia entusiasta de la llibertat y de l'autonomia dels pobles.

Es ovacionat al pronunciar les derrereres paraules del seu magnífich discurs.

Li toca'l darrer torn y fer lo resúm al valent propagandista

En J. Puigmal

de l'Unió Catalanista.

Ab veu sonora y dura comensa'l seu parlament extractant breument tot lo dit pels oradors que'l precediren.

Los aplausos ab que'l públich prenía'l comens de son discurs los dedica als presos autonomistes, lo que fa que'l públich aplaudeixi ab més coratge.

Lo centralisme—diu—és un pop que té la bossa a Madrid, les potes aixamplades per les provincies y mentres de la *meseta* xuclan y s'engreixen, les provincies, de tant xuclades moren de miseria.

Compara Catalunya ab Castella y mentres en la primera tot és febra y moviment la segona está esmortuida. Ho prova sinó'l grandió resurgiment de la llengua catalana ab totes ses manifestacions, en literatura, en lo teatre, en les ciencias, en les arts, en tot lo que és font de salut y riquesa pels pobles. Catalunya quant hagi realisat lo seu gran comens de fer ciutadans, tindrà la llibertat que avuy li negan.

Lo Catalanisme'l sent aquell que com jo—diu—s'ha trovat lluny de la patria, anyorantla y estimantla sense veurerla; anyorant les arbredes, lo mar, los hermosos paisatges de la nostra terra; aquests sentiments fan néixer la catalanisme.

Se declara francament radical y creu que'l nacionalisme y'l catalanisme ha de ser republicà, sense que aixó vulga dir que dintre'l nostre moviment, ab lo mateix dret no hi hagi qui pensa d'altre manera.

Ataca als que predicant llibertat no són ni sisquera tolerans, donchs no permeten que altres pensin com mellor los hi sembla. L'Unió catalanista proclama'l dret de tot home en lo moviment social. A nosaltres no'ns interessa lo polítich sinó lo econòmich; aixó és lo que vol resoldre lo nacionalisme catalá; los cataláns ja dirán després si han de ser republicans o monárquichs.

L'aplech de la Protesta—diu—és la protesta de tot Catalunya; anyadimhi la nostre donchs. Lo llibre y la cultura han de sea les nostres armes. Tinguem fita la vista al Nort y'l pervindre será nostre. ¡Visca Catalunya! Un aixordador picament de mans y crits de visca Catalunya posaren fi al discurs del senyor Puigmal.

Impresions y felicitacions

Acabat lo *meeting* se comensaren a fer rotllos discutint ab calor los principals punts tractats en lo mateix.

De tota aquella gent pagesa, l'immensa majoria estava tament entusiasmada y més que convensuda de que l'únich remey que pot alleugerirlos y fins curarlos de les malalties centralistes, és l'autonomia que'ls hi donará la seva llibertat d'administrarse y regirse a sa manera, no com vulga'l ministre A o B ni'l diputat tal o qual, donchs l'immensa majoria dels primers no ha vist més arbres que'ls del Prado y no coneixen altres necessitats que les de la gent que a corrúa feta van de ministeri en ministeri pidolant un destí qualsevol a l'objecte de *passar* no més.

Tothom deya lo mateix; aixó no pot durar, aixó s'ha d'acabar y nosaltres som los que tenim més rahó pera rompre'ho.

Lo poble's felicitava de l'èxit del *meeting*, los oradors felicitavan a tot lo poble y d'una manera especial al jove En Jaume Solanes organisor de tant important acte y En Joseph Solé, y'ls dos entusiastes catalanistes de la Riera a qui's deu principalment la celebració de tant hermosa festa. Nosaltres los felicitem també y nos plau moltíssim donarlos les mercès més complertes per les fines atencions y mostrés de consideració y apreç de que forem objecte durant la curta però aprofitada estada a l'aixerit poble del Camp de Tarragona, al rioler poble de les aigües abundoses quin plá hermós y rich en fruits rega'l Gayá, lo riuert quiet y silen-

ciós, lo riuert alegre, lo riuert de les rescloses y dels molins.

Nostres amichs citats, junt ab valiosos elements del mateix poble, pensan formar una associació catalanista que siga constant en la defensa de les llibertats catalanes. No cal dir si ho celebrariem y no duptem pás que trovaria forsa ressa a la Riera.

Despedida

Lo cel s'aná enfosquant y la lluna comensava a lluir la seva tallada del quart crexent. Era hora d'anar a agafar lo tren y en comitiva nombrosa, nombrosíssima, nos dirigirem a l'estació separada un quart del poble. Eren quarts de set del vespre y'l poble bullia encare d'animació y festa. Les gralles y una orquesta, animaven als concurrents als dos cafès citats y'l jovent del poble dansava.

Les tartanes y cotxes comensaven a desfilir y la gent dels poblets veíns feya'l mateix.

Arribá'l tren y'ls oradors y una munió de companys hi pujaren. La despedida fou digne de l'arribada. Los visques y aclamacions ofegaren lo xiulet de la locomotora avisant la marxa.

La llevor quedá escampada y en terra ben assaonada. Esperem lo fruit. Tinguem esperansa y la cullita será abundosa. No'n tinguem dupte.

CASTELLA ENDINTRE

A la vila duca'l d'Alba de Tormes la Joventut Conservadora de Salamanca hi ha anat a donar unes conferencies d'extensió política.—¡Oh terres endintre de Castella! ¡oh fosca solitud espiritual! ¡Blats interminables, horabaixes infinites! ¡Gent noble, silenciosa; gent alta, colrada y trista!

Una veu s'és aixecada a Alba de Tormes contra'l moviment llunyá, contra aquell renou de Catalunya—que terres endintre de Castella se sent confosament, y apar, en l'august silenci eternal, quelcom sediciós, y sacrilech. Lo senyor Escuin diu que cal esment ab lo regionalisme. Nos conduiria al deliri de la separació. Seria un esglay. Y ab esgarrafanses d'esverament prematur, lo senyor Escuin apatematisa, ab paraules que ressonen apocalíptiques en la solitud y en lo silenci de Castella, la infamia catalana. Lo senyor Escuin se sent posseid d'un deliri. Es lo deliri de l'unió. Un aura de follia li obre'ls ulls hórridament, y li redressa'ls cabells, suara engomats, tan joves y ja conservadors.

Lo senyor Iscar s'aixeca. No sé pas com aquest senyor inconegut s'aixecá del seti, però endevinó que fou lentament, ab la mirada plena de claretat y seguresa.

—Jo us voldria parlar—digué textualment—lo llenguatge de la veritat, però no d'aqueixa veritat individual que cadascú nodreix a son albir ab carn de mentides desitjades.

Abans que tot, cal dirvos que jo aquí me concedesch importancia molt escassa; y que als meus companys també los hi atribueixo molt petita. Nosaltres som, y jo al menys ho voldria ésser, l'espero que fereixi'l vostre esperit, l'agulló que esqueixi les vostres ànimes y us fassi reneixer aurores de lluita; lo qui us descubreixi aquestes intimitats, que tal volta per ésser tan íntimes encara no les havé sentides aletejar a dins de vosaltres...

Lo moviment catalá, tractat ab tan poca temperansa per un volgut company que m'és forsa superior en qualitats y en verb, és l'única arrancada de virilitat y de fortalesa que ha fet creure en lo despertar de les rasses espanyoles... Ell té un fons que pera mi és sagrat; té les arrels soterrades a un fons de poesia y d'art, de literatura y de bellesa; no és lo trèmer regional la rebeldia inconscient, com se suposa ab equivocació completa, sinó lo desenrotllament y l'eflorescencia exuberant, la lluita per la vida, que renai ab dalé y empenta, una mica irreflexiva, potser, però **per aixó mateix** salvadora y forta...

Cal, com diu D'Anunzio, *fer* la vida propia com se fa una obra d'art. Cal que la vida d'un home d'inteligencia sia la seva propia obra. La veritable superioritat, és tota aquí. La queixa és l'aliment inútil d'un esperit ociós. **No pot endevinar-se quan comencen les regions a capacitar-se pera viure ab energia propia.** Lo comens és **horrós y es incert** com les fronteres del desenrotllament a l'esperit de l'home...

Quan, al avenir, les regions hagin recullida virior ab lo sediment dels temps, caldrá deixarles lliures.

Sera necesario dejarlas libres sin serretas ni brudajes. (1)

Aixó digué'l senyor Iscar guaitant cap enta, cap enta d'hont venia l'insòlita flosca, guaitant ab hermosa y generosa atenció...

Però al desferse aquell encant, aquell somni llunyá de prosperitat creixenta y invencible, lo senyor Iscar s'adoná d'hont era, senti la soletat y'l silenci... Y baixant la veu, per respecte a la soletat y al silenci, parlá de pessimisme.

JOSEPH CARNER.

VIDA

Era l'hora en que la terra no té llum ni fosca: lo sol pálit y efímer del Novembre s'havía embolcallat entre núvols blancs com una mortalla y havia deixat de brillar en lo cel trist de blau tacat: les taques blanques s'anaren toriant cendroses, després grises: la posta fou mústiga y pàlida. La boyra húmida escampá son finíssim vapor sobre la terra, y la ciutat quedá confosa, desdibuixant contorns, esfumint llunys, amagant distancies, y plena d'un fum espès y fret que enfosquia la vista: la boyra ho envahí tot.

Desde'ls balcóns de l'entressol se veyen los arbres sechs, ab les branques pelades; los branquillóns se confonien, y la filera macilenta de soques iguals, tótes rígides y rectes, senyalaven un camí gris, mitj cobert de fullaraca erta, que corria per terra, rodolant sens descans, callada com tots los débils cayguts, xiuxejant la trista oració del Novembre, l'apagat remoreig de la tardor que llisca per l'espai ensomniada y anguniosa: es la silenciosa llágrima de dolor que porta l'hivern en ses entranyes.

A l'altra banda del passeig totjust se distingien confosament los caminants que tranzitaven, com sombres febles que sols la boyra tapava, fentlos seniblar fantasmes petits que fugien de l'hivern, que s'apropava depressa y en silenci, com s'apropa la mort.

Lo vent se sentia xiulant, empenyent la fullaraca, trencant los branquillóns, assotant la terra... Lo seu udol era continuat com un glapir de fam rabiosa... era feréstech com la fosca, llarch com la nit, estriident com lo vol d'una furia.

Ab son impuls feya batre contra la parer lo ferro suspès de les persianes, ab un timbre adolorit, com si'l seu só quedés giassat en l'ayre, com si la rudesa del vent lo deixés mort totseguit de sentirse.

Per entre'ls porticóns tancats se sentia'l buf del vent, que s'aprimava per entrar, com un follet maligne que feya mal tot rient ab una mueca esquiñada y estrambòtica.

Los mobles de l'habitació totjust se des-tacaven en la mitja tinta de llum que entrava pels vidres. Los daurats y metalls ressaltaven lluint com un flameig de foch que s'apaga. Les catifes y cortinatges mataben lo soroll y la veu, fentlos més sechs y apagats, abreviant la sonoritat y engolint ses vibracions.

Lo malait estava assentat en una butaca, y la seva dona al seu davant, tots dos silenciosos.

Lo crepuscul d'aquella tarde s'anava acabant.

La cambra muda, restava misteriosa. Lo malait era jove y semblava vell; son front era ample, sos cabells llarchs y ondulats, sos ulls negres y grossos lluien ab l'intensitat de l'angoixa.

Ella tenia'ls ulls mitj closos y'ls llabís entre-oberts, com si resés.

Lo malait se remogué per cambiar de posició, y la dona li preguntá:

—Qué tens?... Vols que encengui'l llum?

—No, Vida.

—... ¡Jo ho fos la teva vida!...

—Si que ho ets. No't sé dir res més; Vida... vida!... Acòstat... T'estimo tant encare! Jo m'acabaré molt abans que'l meu amor. Es lo que'm sab greu. ¡Sofrir tant, per gosar tan poch!...

Ella s'agenollá al davant d'ell per estarli més aprop. Ell allargá'l brás per agafar un tamboret, y li acostá perquè s'hi assegues.

Ella era hermosa com una príncepa de les balades alemanyes. Son cós era fi de línees com una ninfa d'ensomni; son rosell era delicat com lo primer celatje de blanch y rosa d'una matinada de Maig, suau com lo primer perfum d'una flor d'hivern a l'esbadarse. Sos ulls de blau de cel d'estiu, a la llum del crepuscul semblaven de violeta, y sos cabells fugint del

(1) Tots los textos son presos del periódic *El Libro* de Salamanca, 8 d'octubre.

peninat, semblaven un nimbe que resplandia. Sos llavis eren puresa, frescura y amor, amor d'encís, amor de gloria.

Agafà les mans d'ell, ab una mà, y ab l'altre li tiràls cabells enrera, enfonzant-hi's dits entremitj, mirantlo als ulls, trista y poruga. A mitja veu, digué:

—Què es inhumana l'humanitat!

Y ella no'n sabia res de l'humanitat, ella no sabia ni fingir la pena que tenia. Però's recordava de tota una infancia de promeses y tota una joventut de glatir y consumir-se. Tot perquè ella era rica y ell era pobre; perquè l'amor, enloch d'aplanar obstacles, los posa de relleu, y es quan s'estimen que surt l'abisme entre un rich y un pobre. Y ell necessitava una posició, casi una fortuna per alcansarla. Y la va alcansar. Però va matarse: lo gran dia del triomf, lo gran dia del premi, ell ja portava la mort adintre; ab tanta lluita, ab tanta fadiga, va perdre la salut. Ja eran iguals, y el món digué: are són lliures; estimèuse. Y ell ja no era lliure per res, ni per viure, ni per estimar; ell havia de morir. Pare y mare, amichs, tothom, li havia privat, tothom que deya que l'estimava. Mort ell, s'haurà consumat la desgracia, l'haurian fet infelís tota la vida.

Per això havia esclamat:

—Què es inhumana l'humanitat!

—No't posis trista, Vida meva!

Y'l pobre malalt agafà'l cap de la dona hermosa entre ses mans, y, contemplantla ab los ulls molt oberts, ab los llavis des-closos, com si ensenys volgués aspirar sa bellesa y grabarla ben bé en son cervell perquè no'n fugís may més, digué apassionadament, ab tota la passió del que estima y's mor:

—Vida meva... deliri meu!..., com t'he estimat!... Com l'he somniada tota la vida aquesta cara!...

Y tremolant com un espahordit, la besà ab unció, com se besa a un ídol, a un deu.

—Tot ho he gastat, tot ho he espatllat per aconseguirla; ardor, joventut, forsa, entussiasme; tota la meua ànima t'he donat; y'l còs, l'he espatllat... l'he tingut d'espatllar perquè arribés a ésser teu.

Enrahonant se fadigava, y ella li digué:

—No't cansis, no enrahonis...

Sos llavis de flor somrigueren ab dolcesa, y seguí amanyagantli's cabells poch a poch, com si tingueres por de ferli mal.

—Jo't diré si m'estimes, y tu'm dirás que sí ab los ulls... Oy que m'estimes?... Oh!... Bé prou que ho sé; com tu sabs que t'estimo jo... més que tot, més que tot...

La cara cadavèrica del tísch se contragué com si volgués simular un somris de complascencia; sos llavis descolorits s'obriren, y digué sols:

—Vida...

No li deya res més; la cridava pel seu nom, li deya Vida, Vida meva. Ella ho sabia que ell s'havia de morir, y trencant-seli'l cor, cada dia havia de fer aquella farsa, de jugar ab sos cabells per tenirlo quiet, de dirli moltes coses, fent castells enlaire, perquè ell no's cansés, y no enrahonés, fascinat per l'encís que ella tenia, y aixís passaven llargues estones, torturants per donarli alegría, y ell, somri-guent, felís, sense sentir passar aquells moments de la vida, mentres s'anava morint, tan content sens recordarse del mal...

—Més que tot t'estimo... però vull que'm creguis, que no't cansis; no has de fer més que curarte... oh! despres sí!... despres... qué me'n dirás de coses, que jo ja me les penso! Me dirás que may has estimat a ningú més que a mí... això no't pots pensar lo que m'agrada, y lo que t'ho estimo. Es que seria molt mala dona si no t'estimés tot lo que t'estimo; perquè sé que ningú és estimada com jo... sí, ja ho sé ja; per això que no més desitjo que vingal bon temps, perquè allavors te curarás del tot, y ja veurás que felissos... allavors.

Y li semblava que allò que estava fent era horrorós, enganyar a un malalt ab promeses d'una primavera que per ell sols daria flors damunt de sa tomba. Y li venien esgarriants y's tapava la cara ab la seva, y li feya un petó d'un modo... com si demanés perdó a l'ànima d'ell, que quan fós mort ho sabria tot, perquè l'estava enganyant per donarli un instant més de vida. Y havia de tornarhi!

—Però m'has de creure! No t'has de recordar de temps tristos, ni de penes passades. Miram a mi no més, pensa no més en mi, ¿ho sents?...

Lo desgraciat la miraoa embadalit, ab l'ànima sospesa de la mirada, y ab los ulls l'anava seguint allà hont veyan les paraules de la seva Vida, pels temps ditxosos, pels mesos florits de l'any; a la primavera, als bon temps, als jorns de l'alegria, a les dolces promeses de l'amor y'l goig, de la existencia somrienta, del cel ben blau,

dels juraments ben íntims, de la joia, de la ditxa, al temps de amor y vida...

Y aumentava ella ses caricies y afalachs y s'esforçava en fer més carinyosa sa veu y ses manyagues, somriguent més, casi tocant sa cara ab la d'ell.

—T'estimo tant, jo, que be puch demanarho que sols pensis en mí!

Això li deya ab veu tendre y tremolosa com d'una noya poruga; y fent una transició, y com enjogassantse ab una picardia infantil, continuava:

—Però guardat bé de ferme la contraria.

—Y com una nena que vol ferse la valenta, ab un tò que no convencia, acabá:— M'has de creure, no'm fassis enfadar!... Perquè jo quan m'enfado soch terrible!

Va dir terrible ab un ènfassis tan fals, tan artificial, que va matar tot l'efecte de sa infantil serietat.

L'infelís malalt, venturós de sentir-la, tingué un esclat de riure, y son pit enfonzat feu una convulsió per produir la rialla.

La Vida's posá dreta d'un salt, per no oprimirlo.

Aquella rialla li produí un accés de tos: desseguida tingué un vòmit de sanch; va ésser lo darrer.

La Vida s'espantá; cridá a tothom; s'engueren llums, perquè la nit s'acostava, y ab ses primeres ombres acabá aquell trist crepuscul.

F. GIRBAL JAUME.

NOVES

SUSCRIPCIÓ

POPULAR Y VOLUNTARIA PERA LA SENYERA DE L'«ORFEÓ TARRAGONÍ».

PREMIADA EN LO CONCURS LOCAL

	Pessetas
Suma anterior de la llista d'homes.....	417'00
Juan Palá.....	5
Pau Alegret.....	1
Robert Guasch.....	2
Total.....	425'00

(Seguirá).

Tenim entès que en certa societat pensan posar en escena aviat, ab lo sant intent de ridiculisar los Jochs Florals serios, l'obra d'en Rusiñol que dú per títol *Els Jochs Florals de can prosa*. És més, ells diuen que aixís ridiculisarán públicament el catalanisme. No, no senyors, qui quedarán ridiculissats serán vostès mateixos, donchs los floreros d'en Rosiñol han trobat ja parió en unes altres no fa gayre temps celebrats aquí y tan parionats són, que fins l'August Coca y Puncem se'n ressentiria. Fässintlos aviat, però no posin pas al programa *estrena* de tal obra, sinó, *segona representació dels Jochs Florals de can prosa ó gent de mar*, que tot es hù.

De debò que l'encertarán en aqueixa societat si'ls posan en escena, donchs molts se veurán dibuixats sense pensarho y potser sense volguer los hi escapi'l riurer.

Y ara no's donguin pas per aludits, donchs si riuen vostès riurém tots y haurán lograt fer riurer a tothom, que prou costa avuy tal com van les coses.

Lo passat dilluns tinguerem lo gust de saludar en aquesta ciutat al nostre amich lo distingit Professor clínic de l'Universitat de Barcelona, Dr. En Jaume Peyrí que tan bones relacions y coneixenses compta entre'ls tarragonins.

Lo Dr. Peyrí, vingué expressament pera practicar junt ab los Drs. Srs. Barceló y Aymat una delicada operació a la respectable mare de nostre bon company En Pere Lloret, operació que's realisá ab brillantíssim èxit, com ho demostra'l fet de que la malalta ha entrat ja en lo període de franca convalescencia.

Felicitém de tot cor a la familia de la pacienta; a l'ensemps que als Doctors Peyrí, Barceló y Aymat pel favorable resultat de son difícil comés.

En nostre edició passada, involuntariament deixarem d'acusar rebut del follet en quin consta la moció llegida per lo regidor federal, nostre amich En Pere Redón, a la sessió de l'Ajuntament d'aquesta capital del dia 12 d'octubre, referent a l'Arrendataria de Consums, en qual moció, lo nostre amich argumenta molt rahanadament la sèrie d'atropells y iniquitats que la tal Empresa comet diariament contra'ls tarragonins, com si fòssim gent d'un país

conquistat.

A l'agrair al senyor Redón l'envio del follet, lo felicitém per son treball digne per tots conceptes d'ésser llegit per tothom.

—Neurastenies.—**Neurostèogeno Sugrañes.**

Cada dia son en major nombre'ls noys y noyes matriculats en les distintes ensenyances que's proposa donar l'Atenèu de Tarragona.

Segons les nostres noticies, la matrícula quedarà tancada'l darrer dia del més, obrintse les classes lo dilluns 5 de Novembre.

Molt prompte tindrà lloch al vehí poble de la Secuita un grandió *meeting* catalanista o tal vegada de Solidaritat, en quin hi pendrán part diferents oradors barcelonins y alguns de Tarragona.

Convalecencies.—**Ovi Lecitina Giol.**

A l'Escorial ha mort a la riellera edat de 19 anys, lo simpátich y ilustrat jove fill d'aquesta ciutat En Joaquim Fernández Juncosa.

Allí, lluny de sa carinyosa familia, ha perdut la vida un dels joves que més honoraven a Tarragona, tant per la bondat que tancava son cor, com per l'aplicació y afany ab que estudiava, fins al punt d'haver alcansat a forsa de treball lo lloch d'honor en l'Escola d'Ingenyeres de Monts.

Avuy fá un mes que plé de vida y entussiasme vá despedirse de nosaltres pera continuar sa brillant carrera.

¡Qui podia ni somniar que una hipertrofia del cor hagués de pendrel per sempre!

Sabém que no hi há paraules de consol pera un pare quan veu morir a un fill, y que únicament pot cercar lenitlu a llur pena en la nostra religió.

Nosaltres que estimém de debò al bon amich y ferm tarragoní En Esteve Fernández, li desitjem en ell y a sa distingida familia tota la resignació cristiana neccsaria pera soportar la pena que en aquests moments omplena son cor, fentli present lo més sentit y sincer pésam.

Nos participa'l nostre distingit amich lo Canonge Rvt. Dr. D. Antoni Balcells que'l dia primer de Novembre s'obrirá com altres anys lo menjador de l'Obra Pia Montserrat, que tant de bé fá als pobres.

Recomaném als nostres amichs y lectors tan caritativa fundació.

L'amenitat que dona als espectacles la Companyia dramática de l'Atenèu de Tarragona que actua en lo Teatre Principal, és ben remarcable.

Lo passat diumenge posá en escena lo preciós drama d'En Pitarrá «Lo ferrer de tall», obra que alcansá un èxit sorollós y ben justificat. donchs obtingué una interpretació verament admirable.

Lo dijous a la nit s'estrená la preciosa comedia de l'Ignasi Iglesias «Les Garces». Malgrat lo insegur del temps, lo teatre era plé com en les grans solemnitats, celebrant lo públich ab desacostumades mostres d'entussiasme la darrera producció de l'eminent dramaturch catalá. Bastará dir per ferse càrrech del succés lograt per «Les Garces» que a l'acabament de tots los actes lo teló s'aixecava tres y quatre y fins cinch vegades en mitj d'unánims ovacions.

No mereix menys, en veritat, l'originalíssima y ben snsopogada obra de l'Iglesias. Llurs personatges, pintats de ma mestre, llurs escenes arrencades talment de la vida real y sa fonda filosofia que enclou un magnífich himne al treball, entren encara que no's vulgui en lo cor del poble, emocionantlo ab forsa y intensitat poques vegades vista. Pot assegurar-se que no hi haurá a Tarragona ningú que deixi de desfilar pel Teatre Principal pera presenciar alguna representació de «Les Garces», tant més quan l'interpretació que hi dona la Companyia Guitart és senzillament acabada.

Pera demá se preparen dues funcions que serán dos plens. A la tarde *reprise* de «Lo Ferrer de tall» ab «La Sirena», y a la nit la genial obra del mateix Pitarrá «La Dida» tants anys hano representada, y'l bonich joguet «Los raigs Y». No hi faltarem.

La companyia del Teatre Principal (Atenèu de Tarragona), ha repartit já'ls papers de l'interessant comedia en quatre actes d'En Santiago Russinyol «La bona gent» qual estrena tindrà lloch despres de Tots Sants.

Es d'agrair l'interès de l'Atenèu en fer-nos coneixer les mellors produccions del modern repertori catalá.

Está malalt d'alguna gravetat nostre particular amich lo regidor D. Rafel Cañellas.

Li desitjem prompta mellora y total curació.

COSTUMS TARRAGONINES

Darrerases obras de

D. FERRAN DE QUEROL Y DE BOFARULL

HERÈU Y CABALÉ..... Preu: 2 ptas.
MONTSERRAT..... » 3 »

Se venen en l'estampa d'en Francesch Sugrañes.

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

Ibarra y C.^a de Sevilla

Linia regular de grans vapors

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Sevilla, Cádiz, Huelva, Vigo, Marín Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Santander, Bilbao, Pasages, San Sebastián, Bayonne, Bordeaux, Nantes, Dun-Kerque, Havre y París.

Sortirá d'aquest port lo dia 1 de Novembre lo vapor **Cabo Palos**, son capitá D. E. Gondra, admetent càrrega y passatgers pera'ls citats ports. Lo despatxa son consignatari D. Marián Peres.

Donya Carme Figuerola

VIUDA DE PERPIÑA

ESPECIALISTA EN PARTS

Ex-alumna de l'Hospital de Santa Creu, de Barcelona, ab dos anys de práctica en dit benèfich establiment, ofereix sos serveys.

Rambla de Sant Joan, 56, entressol

VINS, OLIS, VINAGRES

(Cullita particular de Casa Batlle)

Despatx: Caballers, 6, baixos.

Venda a la menuda

Servey a domicili

TARJETAS DE VISITA

Imprempta Sugrañes

EMULSIÓN NADAL ÚNICA con 80 por 100 aceite bacalao y glicofosfatos, hipofosfitos, glicerina. **La mejor.** Reconstituyente, tónico-nutritivo. Niños, viejos, consumación, convalecencias, embarazo, lactancia; los, tisis, escrofulas, linfatismo, raquitismo, anemia, diabetes, gota, dolores nervios. Análisis Drs. Bonet y Codina, aprobación Colegios Médicos y Farmacéuticos.—**Medalla de plata.** Farmacias y Droguerías.

JERERE HIPOFOSFITOS NADAL con Neurostina. Tónico, reconstituyente, estimulante. **Hipofosfitos de cal, estricnina, hierro, manganeso, quinina, sosa, cascina, tónico amargo y neurostina (fosforo orgánico).** Anemia cerebral, enfermedades medulares; accera digestivo, detiene caducidad orgánica. **Complet indicaciones hipofosfitos.** Preparación esmerada, productos escogidos.—**Medalla de plata.** Farmacias y Droguerías.

DISPONIBLE

NEURASTENIES

clorosis,

debilitat general,

anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES

EN TOTES LES FARMACIES

Disponible

Sastreria y Camiseria d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pessas pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.

Sucre vermífruch del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.

Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SERRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigüas de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer melló, a propòsit per regalos; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totes menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Tallers d'Arts Sumptuaries

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries. Projectes y presupuestos detallats de les obres que ho requereixin.

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

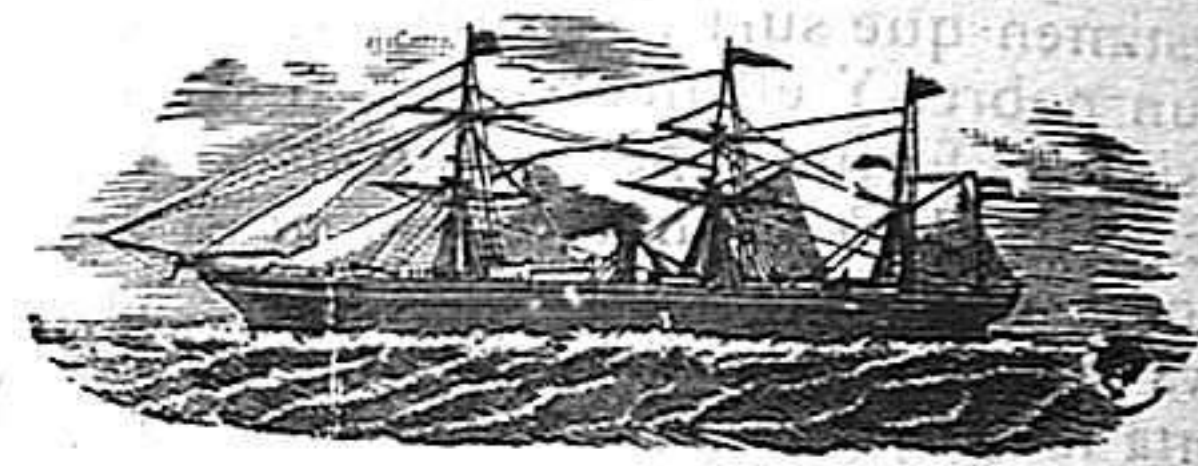
Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de subscripcions de D. Sadurni Ginesta.

Preus de subscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extranger.....	2'0 »
Número d'avuy.....	15 »

De venda en lo local de l'«Associació Catalanista», carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anuncis a preus reduïts

Serveys de la Companyia Transatlántica

Linia de Cuba y Méxich.—Lo dia 17 de Octubre sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

ALFONSO XIII

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacific ab trasbord a Habana al vapor de la linia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova-York, Cuba y Méxich. Lo dia 26 d'octubre sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

MONTEVIDEO

directament pera Nova York, Habana y Vera Cruz Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de novembre sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

ANTONIO LOPEZ

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífic, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinidad, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo dia 10 de novembre sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

ALICANTE

directament pera Génova, Port-Said, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de novembre sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

P. DE SATRUSTEGUI

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Linia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVARDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazatlan, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alcant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de Novembre sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca Mazagán y altres ports de la costa Occidental, d'Àfrica y Golf de Guinea.

Linia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dimarts, dimecres y divendres. Sortidas de Tànger: dimarts, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt còmode y tracte esmerat, com ha acreditat en son dilatat servey. Rebaixas a familias. Preus convencionals pera camarots de luxe. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per líneas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlts d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlts de determinats articles, ab arregló a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Pùblicas de 14 Abril de 1904, publicats a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostuaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigir-se a son agent

D. EMILI BORRÁS

TUPINAMBA EXQUISITS XICOLATES

de la casa

TUPINAMBA

TOSTADERO DE CAFÉ

AROMA CONCENTRADO con REAL PRIVILEGIO

TRAHA UN COPO DE CADA VORER DE LA UNICA A DE SUICIDIO ANULADO

SUCRE FINA DE CLASSE SUPERIOR A BONS PREUS

Unió Representant a Tarragona y sa Comarca

En Joan Roset Sabaté.—Pastisseria

Carrer de l'Unió, núm. 19.—Tarragona

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma está elaborada ab la fiedre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta.

A l'engros importants descomptes. Farmacia y Laboratori de A. Serra.—Rous

A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demandar AYGUA NAF SERRA